

■ Спеціальний репортаж

Фото Олександра ФІЛЮКА.

Володимир Омельчук: «Нам не соромно за свою продукцію!»

ЦЕГЛА НАРОДЖУЄТЬСЯ З ТРЬОХ СТИХІЙ

Дубечненський керамічний завод, що у Старовижівському районі, переживши тяжкі 1990-ті, банкрутство, вистояв і продовжує випускати продукцію

Євгенія СОМОВА

**«КОЛИШНІЙ ДИРЕКТОР
ЄВГЕН ГЛАДКИЙ
НЕ ДАВ РОЗІКРАСТИ
ОБЛАДНАННЯ»**

Цей будівельний матеріал тут виготовляли з давніх-давен. Ще у 1908 році один із місцевих жителів узявся за це. А вже поблизу села є чималі поклади глини, унікальної за складом. Цегла з неї аж дзвенить, а збудований дім стоїть століттями. За глиною й нині їдуть до Дубечного гончарі з усієї області. Сучасний завод, збудований ще в радянські часи, проектувався під випуск дренажної трубки.

Керівництво тодішнього Союзу планувало осушити всі заболочені землі. Тож запустило державну програму. У 1970-ті підприємство отримало

«Тут трудилося майже 200 працівників. Діяли дві тунельні печі, випускали 86 відсотків гончарної труби.»

статус республіканського. Його продукція розходилася, як гарячі млинці, по всіх кутках СРСР. Тут трудилося майже 200 працівників. Діяли

дві тунельні печі, випускали 86 відсотків гончарної труби. Для вивезення продукції організували дві пересувні механізовані колони. Але з розпадом Союзу програму осушення боліт згорнули, і її виробництво стало не потрібним. Аби вижити, підприємству довелося перепрофільуватися на випуск товарів для населення, зокрема цегли. Її виготовляли і до того, але в невеликій кількості — чотири відсотки від усієї продукції. Тож вона була у дефіциті. Аби купити цеглу, індивідуальним забудовникам доводилося йти у райком партії.

Закінчення на с. 6

■ Резонанс

Миколу Карпюка не зламали ні путінські тортури, ні кучмівські тюремні мури...

«КАТУВАЛИ ЕЛЕКТРИЧНИМ СТРУМОМ, ОБМОТУВАЛИ ГОЛОВУ СКОТЧЕМ І ПАКЕТОМ...»

Звільнений із російського полону уродженець села Великий Житин Рівненської області Микола Карпюк розповів про тортури, які застосовували проти них у путінських застінках

Валентин СТАВСЬКИЙ

Серед тих 35 бранців Кремля, які після обміну полоненими і політ'язнями повернулися минулої су-

Карпюка разом зі Станіславом Клихом політ'язнями.

— Те, що я переніс, — це одна справа, а коли б ви побачили, що відбувається зі Станіславом (Клихом. — Ред.),

«У травні 2016-го рівнянин був засуджений до 22,5 років ув'язнення.»

боти літаком в Україну, був і наш земляк. У березні 2014-го Миколу Карпюка, одного з лідерів «Правого сектору» під час Революції гідності, затримали при в'їзді до Росії. Його звинуватили в організації озброєної групи, яка нібито брала участь у чеченській війні. У травні 2016-го рівнянин був засуджений до 22,5 років ув'язнення. Російська правозахисна організація «Меморіал» визнала Миколу

коли в нього всі коліна, руки, лікті просто «зчесані»... Якщо порівнювати з тим, що він пережив, то мене, можна сказати, не піддавали тортурам, — розповів Микола журналістам і додав: — Чотири ночі вивозили мене, підключали електричний струм... Але коли сам переносиш — це одна справа. А коли чуєш, як знущайються над іншими, — набагато складніше...

Закінчення на с. 4

РЕКЛАМА

ЖИВИ БЕЗ ПРОСТАТИТУ

ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ ДОСЛІДЖЕНЬ ПРОВІДНИХ МЕДИЧНИХ УСТАНОВ УКРАЇНИ.

Я вилікував простатит. Звуть мене Олександр, в цьому році виповниться 64 роки. З відчуттям чоловічої солідарності хочу поділитися своїм досвідом боротьби з цією хворобою.

Діагностували мені його в далекому 2012 році. І скільки ж часу я витратив даремно, скільки грошей! Скільки ночей не досипав, вставав постійно «по-маленькому», весь день ходив потім знервованим та знесиленим... Після курсів різних препаратів іноді виникало полегшення, але воно не було довготривалим. Пізніше почалися болі. Це були найгірші роки мого життя.

Одного разу, випадково натрапив на книжку «Друге серце чоловіка». Просто побачив оголошення, прямо в цій самій газеті. Подзвонив у видавництво, ввічливі консультанти прийняли моє замовлення. Через декілька днів отримав на пошті цю чудову книгу, за ціною трьох хлібів. За два дні прочитав і обрав для себе один із запропонованих варіантів лікування. Хвороба почала відступати через два тижні, а через сім симптомів зникли. Я все чекав, коли мені знову стане гірше. Але не стало!

Дякую автором за книгу, після якої я знову відчув себе повноцінною людиною!

УВАГА! АКЦІЯ! До 01.10.2019 р. ціну на книгу знижено в 2 рази.
40 грн 20 грн (поштові витрати сплачує отримувач).
Тел.: (067) 854-90-60; (050) 848-97-89; (044) 333-66-92.

3400 гривень штрафу має сплатити директор НАБУ Артем Ситник (на фото) за корупційне порушення під час відпочинку в мисливському господарстві «Поліське-Сарни» на Рівненщині.

Таке рішення виніс Сарненський суд. Вартість його проживання, яка становила 25 тисяч гривень, оплатили інші люди. Зазначену суму директор НАБУ «забув» вказати в декларації.

РЕКЛАМА

**ТЕРМІНОВО
потрібні**

**РОБІТНИКИ
НА ЗБІР МАЛИНИ**

в Київській області.
Проживання
надається безкоштовно

3/п від 500 грн
в день + премії

Виплата з/п гарантується.

(063) 246-02-67,
Максим

НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ
050 994 9907

4 820230 060058 >

Добросусідство

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

Карта Крилова вас зорієнтує, як потрапити в потрібне місце.

Такий вигляд має одна з вулиць прикордонного селища.

Костел видно за кілька кілометрів.

Коли ми будемо жити так, як наші сусіди-поляки?

Це питання не полишало мене, коли я побувала за Бугом під час Європейських днів добросусідства «Кордон 835», які відбулися на межі двох сіл — українського Кречева Іваничівського району та польського Крилова гміни Мірче

Алла ЛІСОВА

МЛИНИЩАНСЬКИЙ ПІВЕНЬ НА ВИСТАВЦІ В ГРУБЕШОВІ

Я — сільська дитина, а тому перші роки життя проводила переважно з бабусею і дідусем, і все перше, що пізнавала уже в дитинстві, — йшло саме від них. А оскільки наше село було прикордонним, то й чимало інформації стосувалося подій саме в тій місцині.

Отож дідусь Макар часто згадував, як вони, млинищани, наприкінці 20-х років минулого століття постійно їздили на базар до Крилова, що в сусідній Польщі. Для цього служила паромна переправа, і човнами не проблема було добратися, адже в тих місцях Буг мав вузьку течію. І послугами тамтешніх лікарів користувалися. Яюсь дідусь, у якого заболів зуб, вирушив до Крилова. Добре, що була можливість скористатися так званою «касою хворих», то за те, що хірург позбавив його болю, заплатив усього... один злотий.

А ще він із гордістю розповідав про сільськогосподарську виставку в Грубешові, де переважно репрезентували живий товар. Потрапив на цю велику як для округи подію і він зі своїм красенем-півнем, за що й отримав відзнаку. А одну з найпрестижніших премій було вручено чоловікові з-під Володимира — його жере-

необхідний для процедури перетину кордону документ, у Європейські дні добросусідства, які відбулися нещодавно. Тоді і я з колегою вирушила до цього польського села.

В УКРАЇНІ Є КРИЛІВ, ТА ПОКИ ЩО НЕ ТАКИЙ

Коли читала вікіпедівську довідку про цей населений пункт, дізна-

го повіту Люблінського воєводства. До слова, теж був колись містом. Крилів вважається давньою червенською фортецею.

Упродовж багатьох десятиліть непросто розгорталася стосунки між українцями та поляками. Було чимало трагічних сторінок, які трактуються істориками по-різному. Але здоровий глузд усе ж таки взяв гору, й замість копання траншей недовіри й ворожнечі обидва народи вибрали будівництво мостів дружби та співпраці. Яскравий приклад цього — фестиваль «Кордон 835», який водинадцятье об'єднав мешканців з обох боків кордону й річки.

Багаторічний організатор Європейських днів добросусідства, голова Фундації духовної культури пограниччя, священник УГКЦ із Любліна Стефан Батрух ще в перші роки їх проведення закликав до дружби й порозуміння. А теперішній вїт гміни Мірче Марта Малишек з трибуни головної сцени в Крилові звер-

« У роки моєї юності ніхто й не міг подумати, що українці прикордоння знову матимуть змогу ходити до того ж Крилова. »

бець виявився на цій виставці найкращим. Як не дивно, але ці два учасники в майбутньому стали... сватами й впізнали один одного.

У роки мого дитинства і юності ніхто й не міг подумати, що українці прикордоння знову матимуть змогу ходити до того ж Крилова. Якщо не тоді, коли хочеться, то принаймні у визначені дні. Такою нагодою могли скористатися всі, хто мав

лася, що і в Рівненській області є аж два села з такою назвою. Та й навіть було раніше стародавнє козацьке місто, затоплене водами Кременчуцького водосховища. Але зараз — про польське.

Їхній Крилів із населенням більш як 350 чоловік розташований біля самого Західного Бугу на Закерзонні (в історичній Холмщині), входить до складу гміни Мірче Грубешівсько-

нулася: «Будуймо світ, вільний від ненависті і спільних претензій.

Дуже важливою є наша багатовікова культурна єдність. Цілком можливо те, що в майбутньому зникнуть кордони і ми зможемо вільно пересуватися».

До слова, у селах, які сьогодні належать до гміни Мірче у Грубешівському повіті Республіки Польща, споконвіку мешкали українці. Тому і є чимало кладовищ, де похоронені наші земляки. Приємно, що настав час, коли ми маємо змогу їздити в Польщу, а поляки — в Україну, аби облагородити місця поховань наших предків.

НАЦІОНАЛЬНІ ПРАПОРІ НА СІЛЬСЬКИХ ОБІЙСТЯХ

Цього дня охочих перетнути кордон пішки як з одного, так і з другого боку було багато. І ми після виконання своїх обов'язків митниками та прикордонниками, орієнтуючись на високий шпиль костелу, прямуємо до Крилова. Милує око впорядкований берег польського Західного Бугу з пологим схилом. Там навіть можна було зійти, сісти в човен й пропливти річечкою аж до нашого берега.

Далі піднімаємося (гориста місцевість) у село. На околиці впадає в очі карта Крилова, на якій чітко позначені всі вулиці. Поруч — стенд з інформацією про Західний Буг.

На центральній сільській вулиці розміщені майже всі адмінспоруди та соціально-культурні об'єкти. Звертаємо увагу на приватні будинки, на багатьох (!) з яких вивішені національні прапори. Дуже привабливо виглядає засіяний газонною травичкою великий плац із танцювальним майданчиком, критим на випадок негоди. Неподалік — футбольне поле. Вздовж вулиці — красиві клумби, які заворожують різноманітними кольорами і пахощів. Усе потопає в екзотичних декоративних насадженнях. Немає ніде ні сміття, ні бур'янів. І видно з усього, що за кілька днів чи навіть тиждень цього всього не зробиш. До речі,

на вулицях поставлені сміттєві баки.

Та найбільше захоплення викликала, звісно, дорога — така, по якій, як кажуть, хочайце коти. Обіч — гарна автобусна зупинка. Всі тротуари в селі акуратно викладені бруківкою. Запитую в керівників Литовезької ОТГ, коли український Кречів та інші населені пункти громади стануть схожими на Крилів?

— Найголовніша проблема — це дороги, — почула у відповідь. — Навіть з огляду на те, що наша ОТГ — економічно спроможна, з реверсною дотацією, нам не під силу їх будувати і ремонтувати. По-перше, спочатку ці шляхи треба передати на баланс громад, і по-друге, для нас — це не підйомна сума...

До слова, щоб побудувати дорогу з Литовезької в Іваничі, потрібно 68 млн гривень, а за проектно-кошторисну документацію — понад півмільйона. Річний же бюджет цієї територіальної громади становить трохи більш як 25 млн гривень.

Здивувало і те, що чимало людей, в тому числі літнього віку, пересуваються на велосипедах та мотоциклах у спеціальних шоломах. Ми їм даємо дорогу й подумки уявляємо таку картину у волинських селах. Ті, що йдуть пішки, вловлюючи нашу неабияку зацікавленість, мило усміхаються, вітаються й охоче спілкуються.

Повертаємося додому переповнені гарними враженнями. На виставковій частині поля навпроти сцени помічаю землячок, які прямо на траві виклали вітчизняний товар: чай, торчинський кетчуп, халву, червоноградські шкарпетки. Поляки радо купують. Дехто співчуває, що українці навіть у святковий день у такий спосіб мусять заробляти. Дві країни — два світи, хоч багато спільного. Мусимо в них переймати все краще.

P. S. За даними Комітету європейської інтеграції Польщі, Європейський Союз виділяв Польщі на модернізацію країни впродовж 13 літ підготовки до вступу в ЄС по 450 млн євро на рік. ■

Урочистості з нагоди 76-ї річниці героїчного бою УПА чоти особливого призначення Андрія Марценюка (Берези) проти гітлерівських окупантів відбулись у селі Новий Загорів Локачинського району. Тут 8–11 вересня 1943 року 44 молоді українські повстанці дві з половиною доби чинили опір більш як тисячі ворогів, маючи лише один гранатомет та чотири кулемети. У Новозагорівському храмі Різдва Пресвятої Богородиці відправили богослужіння та поминальну панахиду по загиблих героях.

Книгу для незрячих «Європа. Луцьк. 1429-й» презентували у Центрі туристичної інформації та послуг міста. Драматична поема Віктора Гребенюка у віршованій формі розповідає про маловідоме подію — зустріч великого князя Вітовта з найвищою європейською знаттю.

16 гектарів землі Маневецького району пошкоджено від видобутку сонячного каменю. За словами першого заступника начальника ВОУЛМГ Руслана Войцеховського, у 2015 році його копали на території у понад 13 гектарів, у 2016-му — на 2,93 га. У лісах Київської, Волинської, Житомирської та Рівненської областей пошкоджено понад 6 тисяч гектарів землі через незаконний видобуток бурштину.

Доброго дня вам, люди!

Foto vikka.ua.

Перший павутиновий ранок цієї осені

Хіба не захопишся мимоволі, не стишиш швидкої ходи, розгледівши таку нерукотворну, природою виплекану красу і не візьмешся за об'єкти, щоб її зберегти на світліні?

Лариса ЗАНЮК

Цей зворушливий малюнок зафіксував фотограф Микола Вареник. Розглядаєш дивовижний знімок — і потрапляєш у казку, де ходить осінь лісом, розвішує поміж гілками прозорі павутинові серпанки, змочені росю, щоб просушилися на сонці. Бо павучихи-витівниці так захопилися роботою, що вже й на парканах повивішували свої мереживні вироби, наче на продаж. Невтомні лапки-спиці наплели їх стільки, що вистачить кожне деревце прикрасити. Придивляйтеся, але не пошкодьте тонкої роботи. Маленькі трудівники снують і снують нам продовження літа. Хтось назвав його бабиним. А осіннє тепло таке ласкаве, наче природа хоче подарувати ще кілька погожих деньочків тій бабусі, що влітку

Фото Микола ВАРЕНИК.

Хтось бачить казкове мереживо, хтось — сітку для здобичі.

напрацювалася, а тепер присіла на лавці провадити літо... А воно летить, як перелітний птах, і ла-

гідно липне до старечих, покручених вузликами рук. Сказано ж — бабине літо...

Добрый шофер та бабусяна таблетка

Цей анекдотичний випадок розповів мені знайомий водій маршрутки

Костянтин МОРОЗ

Якось у віддаленому поліському селі Любешівського району в автобус, який їхав до Луцька, ледве зайшла, спираючись на кийок, старенька бабуся. Видно, вибралася до дітей чи онуків, бо тримала велику торбу. Попросила молодого шофера:

— Синку, як будуть Маневичі, то скажеш мені. Тільки не забудь.

— Добре, бабцю, не переживайте, — заспокоїв водій.

Оскільки пасажирів було не дуже багато, то їхали швидко. Але в Маневичах він не зупинявся. А в Колках на автостанції старенька, яка дорогою задрімала, несподівано запитала у шофера:

— Синку, то вже Маневичі?

Лише тоді і він, і пасажир згадали прохання німеччини бабусі. Водій — добра душа, відчувши себе винуватим, не довго думаючи, розвернув автобус і погнав назад у райцентр. Дорога не така вже й далека — два десятки кілометрів. Його рішення мовчазною згодою підтримали пасажир, й ніхто навіть не обурювався.

На автостанції шофер полегшено зітхнув і, відчинивши двері, голосно сказав:

— Усе, бабцю, приїхали, то вже Маневичі!

— Мені в Маневичі не треба, — заявила старенька, — я до Луцька їду.

В автобусі запанувала мертва тиша. Класична німа сцена, як у театральній п'єсі.

— То дочка мені наказувала, коли будемо в Маневичах, щоб я не забула таблетку від тиску випити. Дякую, синку, що нагадав, — пояснила жіночка.

Бабуся так і не зрозуміла, чому решту шляху, тільки глянувши на неї, пасажир заходився сміхом.

У селі Промінь місцева влада проігнорувала День Незалежності України

У редакцію «Газети Волинь» звернувся громадський активіст, один із тих, хто першим підняв синьо-жовтий прапор у цьому населеному пункті, Григорій БОРЕЙЧУК, депутат Луцької районної ради

«Написати лист мене спонукала публікація Петра Кравчука «Чому у Любешові не відзначали День Незалежності України?» Аналогічна ситуація була й у нашому селі Промінь Боратинської ОТГ. 24 серпня у Свято-Михайлівському храмі отець Володимир Дрозд відправив молебень. Після служби всі люди, які були в церкві, пройшли хресним ходом із хоругвами до пам'ятника борцям за волю України, спорудженого за сприяння колишнього голови колгоспу Воло-

димира Ющука. Там виступив наш священник і я як депутат Луцької районної ради. Прикро, але ніхто з представників місцевої влади до нас не прийшов, не привітав, не було старости Вікторії Косарук. Чому обранці громади зневажають нас? Село Промінь — з давніми патріотичними традиціями. Ми одні з перших на Волині ще 15 серпня 1991 року, за 9 днів до проголошення Незалежності України, підняли синьо-жовтий прапор».

■ Анекдот

Батько моїх дітей

На вулиці до чоловіка підходить гарненька дівчина:

— Вибачте, але мені здається, що ви батько одного з моїх дітей...

Чоловік перелякано:

— Я?!

— Та заспокойтеся, я вчителька!

11 ВЕРЕСНЯ

Сонце (схід — 6.46, захід — 19.43, тривалість дня — 12.57).

Місяць у Водолії. 12–13 дні Місяця.

Іменинники: Іван, Анастас, Олександр.

12 ВЕРЕСНЯ

Сонце (схід — 6.48, захід — 19.41, тривалість дня — 12.53).

Місяць у Водолії, Рибак. 13–14 дні Місяця.

Іменинники: Данило, Гаврило, Павло, Арсен.

■ Золоті слова

«Мни свою глину в руках, поки не відчужеш кремень»

«Освіта потрібна людині не для іспиту. Теперішня людина — тільки освічена. Людина — це обов'язок, а не титул (народився — і вже людина). Людина — твориться, самонароджується... Уяви, що Бог, який творить людей, то Ти є сам. Ти є Бог. Отож, як Бог самого себе, мни свою глину в руках, поки не відчужеш під мозолями кремень».

Василь СТУС, з «Листа до сина».

Колківська підприємця «працевлаштувала» сонце

П'ять домогосподарств Маневиччини не лише повністю забезпечують себе електроенергією, а й продають державі. Понад півтора року сонячна електростанція покриває споживання приватного будинку й магазину «Вікторія» колківчанки Вікторії Горбач

Юлія МУЗІКА

Енергонезалежним її обійстя стало в серпні 2017-го після спорудження сонячної електростанції на 15 кВт під «зелений» тариф. На південній стороні будівлі розмістили 60 панелей по 260 Вт та встановили німецький інвертор «Kaco Powadog».

— Ми з чоловіком мріяли про це ще з 1996 року. Часто подорожували і бачили, як ефективно люди використовують енергію сонця, у нас тоді про таке й мови не було. У 2017-му і в нас почали споруджувати якісні сонячні електростанції. Вирішили встановити таку і у своєму господарстві. Найефективніша вона влітку, потужність її знижується лише за похмурої погоди. Протягом десяти місяців ми не тільки покриваємо власні енерговитрати, а й маємо надлишок для продажу, — ділиться підприємця, зауважуючи, що повна окупність мініелектростанції у кліматичних умовах Волині настає через 3–4 роки.

■ Погода

«Літо бабине, бабине літо, серце чує осінні путі...»

Щемною ностальгією пронизана осіння поезія. Володимир Сосюра роздумує на цю тему так: «Хтось заплутав зажурені віти в павутиння нитки золоті», але в кожній порі — свій позитив, тож «радість і в осені є, в золоте павутиння любові ти заплутала серце моє»

11 вересня згадують Усікновення голови Хрестителя Господнього Івана. Цього дня — суворий піст, спомин про сумну подію після святкування іменин царської доньки Іродіади, яка зажадала у винагороду голову пророка Божого на блюді. Він постраждав за те, що казав гірку правду в очі царям. «Іван Пісний прийшов, літо красне відвів», — говорили наші пращури і стежили за журавлями: якщо ті полетіли на південь, то осінь буде короткою, а зима — ранньою.

А за прогнозом чергового синоптика Волинського обласного гідрометеоцентру Світлани Гончаренко, **11–12 вересня — мінлива хмарність, без істотних опадів.** Вітер південний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 10–15, удень — 22–27 градусів тепла. За багаторічними спостереженнями, найтепліше 11 вересня було 1983 року — плюс 31, найхолодніше — 1968-го — 3 градуси тепла.

У Рівному **11, 12 вересня хмарно, без опадів.** Температура повітря — 12–26 градусів тепла.

Ведуча рубрики

Лариса ЗАНЮК.

Тел. 72–38–94.

Погляд

Галина СВИТЛІКОВСЬКА,
заступник головного редактора
«Газети Волинь»

«БУЛА УЛЯНА, СТАЛА ЗОРЯНА, А ХВОРИМ ВІД ТОГО НЕ ЛЕГШЕ...»

Так прокоментував зміни в керівництві Міністерства охорони здоров'я відомий на Волині лікар, який зізнався: найважче в його роботі — змиритися, що зубожілі пацієнти без грошей — смертники

Перетурбації в галузі медицини затягуються. Кожна «нова мітла» обіцяє зробити допомогу доступною і якісною, але люди вже втомилися вірити. Бо міністрів було багато, але жоден не зміг реалізувати задекларовані реформи, які б зменшили залежність результатів лікування від товщини гаманця хворого.

І ось знову інше обличчя: 29 серпня депутати нового скликання Ради проголосували за звільнення Уляни Супрун і призначили на посаду очільниці МОЗ Зоряну Скалецьку. А у ЗМІ поширили заяву глави фракції партії «Слуга народу» Давида Арахамії, що нардеп і позаштатний радник Президента Михайло Радущкий може замінити її... через три місяці.

«МОЗ України. Що було, є і буде?» — так назвала Уляна Супрун документ, який передала наступниці. У ньому перелічила свої досягнення за 3 роки: реформа первинної ланки медичної допомоги, автономізація закладів охорони здоров'я, створення єдиної електронної системи, програма «Доступні ліки».

— А хто і коли вилікувався у сімейного лікаря? Направляють у лікарню. А там — томографія, УЗД, аналізи... На обстеження всі заощадження віддам, а з чим тоді в стаціонарі бігати до аптеки? — пояснювала колега, чому передумала лікуватися.

Запуск програми «Безкоштовна діагностика», яка мала розпочати роботу з 1 липня, не відбувся. І заплановані на 2020 рік реформи на вторинному і третинному рівнях медицини навряд чи повністю впишуться у рамки майбутнього бюджету. Грошей, як завжди, бракуватиме, та й витратити їх із розумом, контролювати цей процес у нас не навчилися. Кажуть, видатки на охорону здоров'я з державного бюджету на душу населення в Україні становлять близько \$200 на рік. Чи ви ними скористалися? Платимо податки, а потім знову розкошлюємося в лікарнях.

Суспільство розділилося в оцінці дій Уляни Супрун: хтось дякує за скромність і щире бажання поліпшити стан справ у медицині, а когось її діяльність видається некомпетентною і навіть шкідливою. На совісті в. о. міністра, як вважають її противники, невирішені проблеми трансплантації, що призвело до смерті хворих, які не дочекалися пересадки органів. Звинувачували Супрун і в тому, що за її керівництва не закуповували розщеплених вакцин, через що деякі батьки відмовлялися від імунопрофілактики. Заборона нещепленим дітям відвідувати школи і дитсадки, інші методи примусу викликали нову хвилю нарікань. «Більшого внеску в антипропаганду вакцинації не зробив жодний міністр», — висловив у коментарях свою думку лікар-імунолог Андрій Волянський.

Утім, скільки б хто не критикував Супрун, оптимізму це не додає. Бо й нова команда чіткого плану дій не представила.

«Якщо ми виконаємо програму Президента і, як обіцяли, за два роки зможемо зробити модель державної страхової медицини, тоді зарубіжні інвестори стануть у чергу», — потішив українців своїми сподіваннями уже згадуваний Михайло Радущкий. Продовжувати реформування галузі пообіцяла під час прес-конференції і Зоряна Скалецька.

І медична спільнота, і всі ми, українці, щиро бажаємо новій очільниці МОЗ швидко «акліматизуватися» і впрягтися в роботу. У теперішній ситуації згадується давня притча. «Чи довго нам чекати змін на краще?» — запитали у старого мудреця. І почули: «Якщо чекати, то довго». ■

Резонанс

«КАТУВАЛИ ЕЛЕКТРИЧНИМ СТРУМОМ, ОБМОТУВАЛИ ГОЛОВУ СКОТЧЕМ І ПАКЕТОМ...»

Закінчення. Початок на с. 1

Валентин СТАВСЬКИЙ

К олишній ув'язнений наголосив, що в'язням не давали спати, після допитів ставили на коліна, обмотували голову скотчем і пакетом. Люди, доведені до відчаю, згодні були підписати будь-який папір, лише б дали їм поспати.

— І цей крик мента: «На коліна! Не спати!» А той бідолаха стогне, просить: «Дайте мені папір, я напишу все, що від мене потрібно. Дайте мені поспати просто». Ось найстрашніше, я це не забуду ніколи, — розповів Карпюк.

При цьому політв'язень наголосив, що витримати усе це їм допомогли новини з Батьківщини. Що українці — не здаються.

— Єдине, що мені дало сили вистояти у тих російських тюрмах, — це єдність. Ваша, — підкреслив Микола. — Уявіть собі, генерал-лейтенант ФСБ уперше ці слова сказав мені у квітні 2014-го, а потім тричі повторював. От вони: «Николай, ви думаєте нам Донбасс нужен? Нет... Нам нужен юг Украины: Одесса, Николаев, Херсон. И вообще, мы забираем у вас Левобережную Украину. Только еще не решили, кому Киев останется: Западу или нам. А этот Запад пусть поляки забирают». Це він мені тричі повторював. Якщо ви дума-

Уже в аеропорту «Бориспіль» журналісти почули з вуст Миколи Карпюка про застосування тортур щодо українців.

« Нам нужен юг Украины: Одесса, Николаев, Херсон. И вообще, мы забираем у вас Левобережную Украину. Только еще не решили, кому Киев останется: Западу или нам. А этот Запад пусть поляки забирают. »

ете, що він «гнав понти» переді мною, як на жаргоні говорить, то ні. Це був реальний план, бачив по його очах. Але чому він провалився? Вони розраховували на розвал в Україні... Єдина зброя, яку ми протиставили, — наша єдність. Якщо ми далі проявлятимемо єдність і солідарність, то у них нічого не вийде. А у нас все буде добре!

Одна з журналісток запитала, чи хоче Микола скуштувати українського борщу, на що він відповів, що щасливий дихати київським повітрям і нарешті бути

вдома, а про їжу поки не думає.

Микола Карпюк також повідомив, що до нього у в'язницю приїжджали українські проросійські політики Вадим Рабінович та Віктор Медведчук і сказали, що через кілька днів в'язнів звільнять. Рабінович привіз Карпюку навіть шаматок сала...

Після повернення на Батьківщину влада Рівного удостоїла 55-річного Миколу Карпюка відзнакою «За заслуги перед містом» I ступеня. А незабаром він стане й Почесним громадянином Рівного. ■

Пряма мова

Олег СЕНЦОВ,
український режисер, звільнений із російських застінок
у рамках обміну «35 на 35»:

Навіть на останньому звільненому полоненому наша боротьба не закінчується. До перемоги ще дуже далеко. Ворог сильний і здаватися не збирається. Перемога буде за нами. У нас нема іншого вибору.

Людмила СЕНЦОВА,
мама Олега Сенцова:

Скажу: дякую, синку, що все витримав, що я тебе бачу і ти все-таки в мене живий. Усе, мені більше нічого не треба.

Тема №1

Їхні імена назавжди вкарбовані в історію міста

Минулої суботи під час урочистої Академії до Дня міста на Театральному майдані родинам містян, які загинули на Сході України, виконував обов'язків мера обласного центру Григорій Пустовіт вручив відзнаки «Почесний громадянин Луцька»

Олена ВОЛИНЕЦЬ

С олдату Максиму Гринчишину це звання присвоїли ще торік. Але родина бійця тоді не мала змоги отримати відзнаку. Тож нагороду 7 вересня одержала хресна мама Максима Олександра Панасюк.

Окрім того, за вірність військовій присязі, особисту мужність, самовідданість та героїзм, виявлені під час виконання бойових завдань, а також вагомий особистий внесок у забезпечення суверенітету і територіальної цілісності України посмертно звання «Почесний громадянин міста Луцька» присвоїли загиблим учасникам Антитерористичної операції та Операції об'єднаних сил на Сході України Сергію Грибкову, Андрію Єлістратову та Георгію Ольхов-

Посмертну відзнаку з рук Григорія Пустовіта одержали дружина Георгія Ольховського Віта Миколаївна і донька Валерія.

ському. Під час урочистостей до Дня міста відзнаки трьох полеглих Героїв отримали їхні найближчі люди.

Звання Почесного громадянина міста був удостоєний і народний артист України Василь Чеплюк. ■

■ Резонанс

Тіло шукають вже майже рік...

31-річного ривнянина Петра Андреева востаннє бачили 27 жовтня минулого року. Того дня він із луцьким товаришем Юрієм Сисоєвим поїхав у село біля обласного центру — і не повернувся. Закривавленого Юрія знайшли на трасі Рівне — Луцьк і доставили у лікарню, проте тіло Петра, якого родина вважає вбитим, досі не знайдено. Правоохоронці затримали чоловіків, яких підозрюють у нападі на Петра та його товариша. Проте ті свою вину не визнають. Справу ускладнив і волинянин, який вижив: він навідріз відмовився визнавати себе потерпілим, не розповів поліції подробиць інциденту та сам нещодавно зник

Конфлікт між чоловіками виник у лісі.

Левко ЗАБРІДНИЙ

Андреев та Сисоєв, за версією правоохоронців, яку озвучували торік, займалися крадіжками. Обоє чоловіків уже притягували до кримінальної відповідальності за незаконне поводження зі зброєю, Андреева у 2010 році навіть затримували за підозрою у нападі. 27 жовтня 2018-го чоловіки, як зазначали у поліції, готували начебто чергову аферу. Для цього поїхали до лісу неподалік «Рівнеазоту» і підняли у небо квадрокоптер, ніби щоб відзняти будинок Віктора Ковалю, з яким в Андреева давно були неприязні стосунки.

За інформацією поліції, затримані згодом Віктор Коваль та його спілник Роман Анишинець помітили квадрокоптер і поїхали за ним. У лісі застали Андреева та Сисоєва — і між чоловіками виник конфлікт.

Закривавлений Юрій, в якого було кілька вогнепальних поранень, зокрема пошкоджена легеня, вибіг на трасу Рівне — Луцьк, зупинив попутне авто — і його доставили до лікарні. Медики зробили чоловіку операцію та поставили на ноги. Проте співпрацювати зі слідством він відмовився. У протоколі допиту одразу зазначив: визнавати потерпілим себе не буде.

Що сталося з Петром Андреевим, слідство тільки здогадується. Одна з версій — під час сутички його розстріляли, а тіло або спалили, або десь заховали (можливо, у водоймі). Вододлази торік

обстежили дно Горині поряд із місцем, де був конфлікт, проте тіла не знайшли. Лише незабаром у лісі за кілька десятків кілометрів від «Рівнеазоту» поліція виявила БМВ зниклого — спаленим.

За доказами, які збрали, правоохоронці затримали

«Мій син — мертвий, але скажіть хоч, де його тіло, щоб я мала до кого ходити на кладовище.»

Віктора Ковалю, оголосили йому про підозру та відправили на час слідства за ґрати. Роману Анишинцю також оголошено про підозру, проте до сізо його не поміщали. За словами матері Петра Андреева, у багажнику Ковалю знайшли ДНК її зниклого сина.

— Не заліз же він у багажник сам, його вбили, — говорила заплакана жінка у залі суду. — Мій син — мертвий, але скажіть хоч, де його тіло, щоб я мала до кого ходити на кладовище.

Рівненський районний суд на засіданні 19 серпня визнав матір Петра Андреева потерпілою у справі. Досі такою вважалася лише її невістка — дружина Петра Андреева, яка на момент зникнення чоловіка була вагітна другою дитиною...

Свою вину Віктор Коваль, житель Меткова Рівненського району, не визнав. Оскільки Петра Андреева не знайдено і офіційно він — безвісти зниклий, а не загиблий, чоловіка підозрюють не у вбивстві,

а в замаху на життя. Також — у незаконному заволодінні автомобілем, його підпали та зберіганні наркотичних речовин.

З квітня Рівненський районний суд розглядає справу проти Віктора Ковалю та Романа Анишинця по суті, проте наразі розгляд зайшов у глухий кут. Ключовим свідком мав би стати Юрій Сисоєв, однак на судові засідання він не з'являється, а недавно поліція оголосила його у розшук, оскільки він, підозрюваний у справі про незаконне зберігання зброї, зник. Крім того, прокуратура визнає, що Сисоєв відмовився визнавати себе потерпілим — і цим користується сторона захисту.

Як зауважив захисник Віктора Ковалю Андрій Мосійчук, підозра його підзахисному оголошена щодо замаху на вбивство двох осіб: Андреева та Сисоєва. Проте Сисоєв це заперечує, а вбивство Андреева не доведено. Крім того, і в адвокатів захисту, і у суддів були зауваження до прокурорів, які на попередній судові засідання не подали всіх потрібних документів, зокрема, які б засвідчували право прокурора Олександра Станкевича вести справу, та про об'єднання кількох відкритих проваджень в одне.

За словами Андрія Мосійчука, Віктор Коваль має міцні соціальні зв'язки (дружину та дитину), роботу і потребує лікування. Проте суд погодився з прокурором і залишив чоловіка під вартою ще на 60 діб — до середини жовтня. А на 7 жовтня призначено чергове засідання у справі. ■

■ Новини

БАНКЕТ ЗАКІНЧИВСЯ...
ЛІКАРНЕЮ

Минулої середи після обіду до Любешівського відділення поліції надійшло повідомлення про харчове отруєння 16 мешканців району, двоє із них — діти

Анна ПАВЛОВСЬКА

Поліцейські з'ясували, що потерпілі 31 серпня були на банкеті у закладі громадського харчування в одному із сіл Любешівського району, після якого і занедужали. Наразі усі вони перебувають на стаціонарному лікуванні. Стан їх стабільний, загрози життю немає. Громадський

заклад припинив свою роботу.

Вирішується питання про внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ст. 325 (порушення санітарних правил і норм щодо запобігання інфекційним захворюванням та масовим отруєнням) Кримінального кодексу України. Триває перевірка. ■

«НЕВІДОМІ ВБИЛИ
МОГО ГОСТЯ»

Детективна історія розігралася на Горохівщині

Лесья ВЛАШИНЕЦЬ

Чергове тривожне повідомлення про можливу біду працівники відділу поліції отримали близько 8-ї години ранку. Як з'ясувалося, саме о цій порі на березі ставу прокинувся 41-літній житель села Вільхівки. Не побачивши з похмілля поруч свого на 10 років старшого товариша, який приїхав у гості зі Старої Вижівки, чоловік набрав неабиякого переполоху. Кого зустрів — усім казав, що його друга, певно, вбили невідомі. А наостанок чи то з переляку, чи з надмірної перестороги шукати зниклого викликав горохівських поліцейських.

На місці події правоохо-

ронці зорієнтувалися оперативно. Послухавши заявника, найперше зателефонували своїм колегам у Стару Вижівку і невдовзі отримали відповідь, що вільхівська пропажа спокійнісінько перебуває в себе вдома. З гостей, як жартується, старовижівець поїхав по-англійськи.

Не знав, що накликав на товариша проблему у вигляді адміністративної відповідальності за порушення вимог статті 183 КУпАП «Завідомо неправдивий виклик пожежної охорони, поліції, «швидкої» медичної допомоги або аварійних служб». Вона тягне за собою накладення штрафу від трьох до семи неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. ■

ВИКИНУВ ЖЕРТВУ
В ЯМУ-ВІДСТІЙНИК

Прокурори Ківерцівського відділу Маневецької місцевої прокуратури затвердили і скерували до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні про умисне вбивство 48-літнім лучанином на рік молодшого чоловіка

Наталія МУРАХЕВИЧ

Пізно ввечері 21 травня цього року у дворі багатоквартирного будинку на вулиці Домни Гордіук у Луцьку зловмисник під час сварки завдав потерпілому не менше десяти ударів руками і ногами, а в подальшому задушив. Аби приховати злочин, помістив тіло убитої ним жертви у багажник авто, вивіз за місто й викинув у яму-відстійник

неподалік села Липляни Ківерцівського району, де його і знайшли наступного дня.

Підозрюваного обвинувачують у вчиненні умисного вбивства (правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 115 Кримінального кодексу України).

Далі — слово за судом. Згідно з інкримінованою статтею йому «світить» позбавлення волі на строк від 7 до 15 років. ■

ЦІННЕ ХУТРО ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ
НЕ ПОТРАПИЛО

Понад 200 штук норкових шкурок виявили прикордонники Луцького загону в пункті пропуску «Ягодин»

Оксана ПЕТРІВ

Незвичний товар переміщували з Польщі в Україну рейсовим автобусом «Сетра» польської реєстрації, яким їхав громадянин нашої держави. Під час спільного з працівниками митниці огляду тран-

спортного засобу у багажному відділенні прикордонники знайшли пакунок із хутром вагою майже 30 кілограмів.

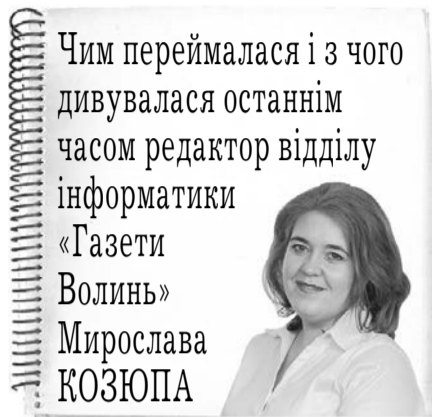
Незадекларований товар вилучено та за встановленим порядком передано представникам Державної фіскальної служби для експертизи та оцінювання. ■

Рівненщина — беззаперечний лідер за кількістю аварійних шкіл, таких в області 12. В Україні будівлі 56 закладів загальної середньої освіти перебувають в аварійному стані, 37 із них — у сільській місцевості. Ще 957 приміщень шкіл, із них 431 — у сільській місцевості, потребують капітального ремонту.

У річці Турія масово гине риба. Про це у фейсбуці написав Андрій Рубіновський та оприлюднив відповідне відео. «Ось така екологія. Нашій владі байдуже, що риба здихає», — обурюється волинянин.

■ Редакційний щоденник**А НАЙСТРАШНІШІ ДЕМОНИ —
ТІ, ЩО В НАС САМИХ**

Чим переймалася і з чого дивувалася останнім часом редактор відділу інформатики «Газети Волинь» Мирослава КОЗЮПА

**...ВІДСУТНІСТЮ У ДЕЯКИХ ЛЮДЕЙ
ГЕНЕТИЧНОЇ ПАМ'ЯТІ**

Відвідини Бен'яміна Нетаньяху в Україну стали пам'ятними не лише тому, що це перший візит прем'єр-міністра Ізраїлю, а й через поведінку дружини політика Сарі. Пихата дама дозволила собі кинути хліб-сіль під ноги чи то через погані настрої, чи через невихованість, чи якісь тільки їй відомі причини. Поведінка жінки відразу ж викликала обурення і дискусію наших земляків. Цю ситуацію довелося пояснювати топовому світовому політику, інцидент навіть списали на недопрацювання протокольної служби, а один з українських журналістів так перейнявся дружбою з Ізраїлем, що тисячолітню нашу традицію назвав «шароварщиною» і запропонував її скасувати. Такий підхід обурює, бо за порушення правил цього народу на їхній території гостей з інших країн могли б закидати камінням, незважаючи, що на календарі XXI століття.

Насправді Сара Нетаньяху зневажила не тільки нашу традицію. Вона образила пам'ять понад шести мільйонів євреїв, яких убили нацисти, і чотирьох тисяч українців, котрі державою Ізраїль визнані Праведниками світу за допомогу своїм громадянам у період Голокосту. Тим паче, що Сара як дружина провідного в країні високопосадовця опікується жертвами фашистських переслідувань і є донькою відомого письменника, педагога і фахівця з Біблії Шмуеля Бен-Арци, родом із Польщі. Він — чи не єдиний з родини, хто вижив під час Другої світової війни, виїхавши до Ізраїлю. У період Голокосту багато українців, ризикуючи власним життям, допомагали євреям рятуватися. Чимало наших земляків переходили від нацистського режиму цілі

Пані Саро, зображати серце — це ще не значить мати щось добре у ньому.

« — Люди розучилися радіти життю, — почула від однієї бабусі в громадському транспорті. — Немає щастя на обличчях, злі стали, усе списують на проблеми. Та хіба то зараз біда? »

єврейські сім'ї у своїх домівках. Тоді два народи спільно ділили страх перед загрозою репресій і хліб. Їжу, яку через десятиліття одна з представниць цього народу погордувала скуштувати, як некошерну.

Дружину ізраїльського прем'єра часто не розуміють і на Батьківщині. Через її непростий характер із нею не спілкуються навіть рідні. «Ми з Сарою виростили в дуже небагатому домі, де головним вважалися не матеріальні блага, а духовність та ідеологія. Якщо у тата раптом з'являлися зайві гроші, він негайно витрачав їх на книги або віддавав на благодійність. Батьки виховували нас у тому дусі, що людина повинна жити дуже скромно, що розкіш і вульгарність — це речі одного порядку. Коли я читаю про сестру, мені важко повірити, що вона так далеко відійшла від принципів, на яких ми були виховані», — якось зізнався рідний брат жінки.

У цьому неприємному випадку із Сарою Нетаньяху згадалася казка Ганса Крістіана Андерсена «Дівчинка, яка наступила на хліб». Маленьку самозакочану Інге, котра, щоб не забруднити нові черевички, покляла під ноги хлібину, аби перейти через калюжу, взялася виховувати болотна чаклунка. Вона перетворила дівчинку на пташку і змусила зібрати стільки зерен, щоб можна

було спекти такий буханець, який Інге втоптала у грязюку. На жаль, генетична пам'ять проявляється не в кожного, бо донька лауреата літературних премій і педагога ні життєвих, ні історичних уроків не винесла. «Ця жінка зроблена зі сталі особливого гарту. Процес її демонізації — безпрецедентний» — так охарактеризував Сару її адвокат. Схоже, і справді в душі цієї людини мало святого.

**...ДИСКУСІЄЮ ДАРУВАТИ
ЧИ НЕ ДАРУВАТИ КВІТИ ВЧИТЕЛЯМ**

Фото сміттєвих баків, завалених букетами після свята 1 вересня в перші дні місяця, почали періодично з'являтися у соцмережах. Користувачі обурюються, що квіти ще не зів'яли, а їх уже викинули. Дискусії, чи купувати педагогам букети, у фейсбуці виникали ще за кілька тижнів до 1 вересня. Були різні варіанти подарунків — «солодкі» композиції, книги, цукерки... Та все ж більшість схилилася до «традиційного» привітання.

Не рахую чиїхось грошей, викинутих у буквальному і переносному значенні на квіти, ціна на які до Дня знань на ринку суттєво зросла. Не шкода і для вчителів гостинця, бо ж і справді впрягаються у відповідальність за чужих дітей на довгих 9 місяців. Але все ж таки, чи

дійсно потрібно одній людині 30 букетів? Розуміють недоцільність обережків і самі педагоги. Від однієї з них почула: «Приведіть краще до школи виховану, ввічливу, чемну дитину! А квіти — не найголовніше, бо ми раді навіть скромному букету з домашньої клумби». Ще кілька років тому журналіст Вахтанг Кіпіані підррахував, що за один день вересня лише в Києві у смітник «викинули» понад мільйон гривень.

Після російської агресії на Донбасі волонтери започаткували добру ініціативу: замість квітів — підтримка армії. Нині, коли військо вже забезпечене всім необхідним, ідею трансформували у порятунок онкохворих дітей. Зокрема, таку пропозицію висловлював благодійний фонд «Таблеточки». Меценати допомагають у лікуванні коштами, порадами, а також забезпечують медичні заклади діагностичним обладнанням, адже це дуже актуальна проблема. В Україні щороку рак виявляють у тисячі маленьких пацієнтів, щодня три мами отримують жахливу звістку про здоров'я своєї кровинки. А медики невтішно прогнозують зростання дитячої онкології. Відмовившись від радянської традиції, кожен міг би долучитися до порятунку маленьких життів. І знаю, небадужих до чужої біди багато є на Волині. Починаючи новий навчальний рік, саме дорослі повинні дати своїм донькам і синам уроки добра, співчуття і милосердя. Бо щира дитяча усмішка варта одного букета квітів!

...УСМІШКА — КРОК ДО ЩАСТЯ

— Люди розучилися радіти життю, — почула від однієї бабусі в громадському транспорті. — Немає щастя на обличчях, злі стали, усе списують на проблеми. Та хіба то зараз біда? Є труднощі, але щасливим легше складнощі пережити і старість зустрічати. Усі проблеми в нашій голові — мудро роздумувала жінка. Гарний вигляд доволі немолодого пані додавав авторитетності її словам. Але хіба так просто стати щасливими у потоці щоденних проблем?

Психологи кажуть: нічого складного! На думку техаських учених, які понад пів століття досліджували вплив усмішки на емоційний стан людини, навіть «штучний, натягнутий» вираз обличчя може змінити настрої на краще. Вони досліджили понад 11 тисяч осіб з усього світу й дійшли висновку, що усмішка робить людей трохи щасливішими, а похмурість, навпаки, змушує по-справжньому злитися чи сумувати. Мабуть, цей секрет знав і український соловейко Назарій Яремчук, бо ж слова «усміхнися мені, хай розвіються наші печалі» і нині частенько злітають з вуст. Позитивний настрої, можливо, і не вирішує негараздів, але він у силі подати сигнал мозку по-іншому подивитися на життя. Ну що ж, нумо усміхатися одне одному й ставати разом трішечки щасливішими. ■

■ Наша святиня**Митрополит Олександр (Драбинко) подарував Любомльському музею копію найстарішого українського Євангелія**

Унікальне перевидання одразу поповнило чудову виставку стародруків

Сергій НАУМУК

У Любомльському краєзнавчому музеї відбулася презентація факсимільного видання Пересопницького Євангелія. Ця книга — визначна рукописна пам'ятка православної церкви, староукраїнської мови та мистецтва XVI століття (орієнтовні роки створення — 1556–1561), один із символів української державності, адже на цьому Євангелії наші президенти складають присягу. Участь у заході взяли митрополит Перейслав-Хмельницький і Вишневський

ПЦУ Олександр (Драбинко), який є ще й духівником Фонду пам'яті блаженнішого митрополита Володимира, та єпископ Володимир-Волинський і Турійський Матфей.

Після виступів обох владик присутні могли поставити запитання та поспілкуватися з ними. Затим митрополит Олександр подарував музею Пересопницьке Євангеліє та свої книжки «Українська церква: шлях до автокефалії» і «Бути вдячним Богові». Натомість директор закладу Юрій Фініковський вручив гостям наукові збірники «Любомль та Любомльщина в українській та європейській історії». Нині унікальне видання представлено в музеї на виставці стародруків.

ДО РЕЧІ

А ще митрополит Олександр спустився у шахту №10 «Нововолинська». «Вперше у житті був на глибині 525 метрів під землею! Вражений важким відповідальним і небезпечним трудом шахтарів! Дякуємо вельмишановному Григорію Бару, директору єдиної в Україні копальні, що будується, і колективу за змістовну екскурсію та теплий прийом. Боже, збережи усіх гірників у здоров'ї і благополуччі молитвами святої великомучениці Варвари і всіх святих!» — написав владика у фейсбуці. ■

Владика Олександр зробив музею насправді царський подарунок.

■ Ім'я Волині

«РАДІЮ, ЩО ВИБІР СИНІВ ІТИ В МЕДИЦИНУ БУВ УСВІДОМЛЕНИМ. І ТИМ ЩАСЛИВИЙ»

Ярема Іванович Родзь — у великій пошані в жіноцтва шахтарського міста. Адже він разом зі своїми колегами з пологового відділення Нововолинської центральної міської лікарні дарував для їхніх сімей найбільшу радість — поповнення дочками, синами. А ще він наділений особливими як для завідувача рисами характеру — надзвичайною людяністю, скромністю, простотою і ширістю у спілкуванні

Фото Ігора ЛІСОВАГО

Ярема Іванович Родзь може дозволити собі посидіти на лавочці біля пологового відділення лише з журналістами.

Алла ЛІСОВА

«ЦЕ БУЛО СЕНСАЦІЄЮ: ХЛОПЕЦЬ ІЗ СЕЛА БЕЗ БУДЬ-ЯКИХ БЛАТІВ ВСТУПИВ ДО МЕДІНСТІТУТУ»

Із лікарем бесідуємо біля пологового будинку вже комунального некомерційного підприємства «Нововолинська центральна міська лікарня». Теплий вітерець гойдає гілля беріз і верб, які, здається, прописалися тут такими високими і кучерявими від дня побудови приміщення. У свої ювілейні 70 років, які Ярема Іванович відзначив нещодавно, він такий же підтягнутий, енергійний, з прийнятною усмішкою.

— Хлопець із Борохова Ківерцівського району, — так сам про себе каже Ярема Іванович. — Тато — їздив у колгоспі, мама весь час працювала у ланці, і я їй постійно допомагав сапати буряки. Два сезони трудився тут помічником комбайнера, бо хотів стати механізатором. Але прислухався до прохання батька — спробував вступити до медінституту.

У середині 1960-х років для села це стало справжньою сенсацією: випускник Ярема Родзь без жодних блатів із першої спроби стає студентом Тернопільського медінституту. Для сім'ї це була неспо-

«Лише одне боляче — відходять у засвіти колеги, з якими працював, дружив, вчився у них, і це дуже важко сприйняти.»

дівана й велика радість.

— Яремо Івановичу, а чи пам'ятаєте ви свій перший робочий день?

— Ніби це було вчора. 5 серпня 1972 року я прийшов працювати у пологове відділення Нововолинської центральної міської лікарні, де мене зустріла завідувачка, на жаль, сьогодні вже покійна Галина Григорівна Богма. Розпочалися будні, перемішані з різними, інколи складними, непередбачуваними моментами. У перший місяць роботи був важкий випадок, під час

якого допомогли старші колеги. Слава Богу, все обійшлося, і ця мама у нас народила ще четверо дітей. Звичайно, робота медика, і особливо акушера-гінеколога, не проста, виснажлива, але втішений, що доля в мене склалася саме так. Дружина Марія Петрівна — також лікар, і ми десятки років намагалися сумлінно служити пацієнтам. Для мене вже тривалий час є нормою: в екстремальних ситуаціях, незалежно від того, день це чи ніч, за п'ять хвилин зібратися і прибігти з мікрорайону Шахтарського, де мешкав із сім'єю, у відділення. Зараз стає в пригоді автомобіль.

«ЖИВУ, ЯК УЧИЛИ БАТЬКИ, ТІЛЬКИ УДОСКОНАЛЮЮ ЦІ ПРИНЦИПИ»

— Знаю, професійна слава вашого сина — травматолога Тараса — обганяє славу Яреми Іва-

новича Родзя.

— Я безмежно задоволений успіхами свого сина, завідувача травматологічного відділення нашої нововолинської лікарні, його колеги, всього колективу. Тішимося з дружиною, що доклали певні зусилля, аби вибір наших синів — Назара і Тараса — йти у медицину був усвідомленим. Звичайно, трішки прикро, що молодший Назар після дев'яти років практики у хірургії покинув її і став підприємцем. Але він все ж таки у цій галузі — займається постачанням лікувальних закладів сучасним обладнанням. Невістки теж пов'язані з медициною: Марія — лікар, Оксана — фармацевт.

Від себе додам, що старший син Яреми Івановича Тарас дійсно вже у молодому віці став професіоналом, опановує і впроваджує у Нововолинську нові технології лікування травм різного характеру. Відтак сотні людей з округи йому вдячні, що вже не доводиться зі своїми болячками їздити у столичні і зарубіжні лікарські центри. А ще відзначають найкращі якості молодшого Родзя, які він, безумовно, почерпнув від батьків.

— У вас — сорок вісім років трудового стажу, тому маєте всі шанси перевершити своєрідні рекорди в успішній лікарській діяльності своїх колег Миколи Іларіоновича Гідзінського, Володимира Миколайовича Середука, інших...

— Буду старатися, бо приємно працювати у колективі, де 25 років був завідувачем, виховав висококваліфікованих спеціалістів, професіоналів своєї справи. Лише одне боляче — відходять у засвіти колеги, з якими працював, дружив, вчився у них, і це дуже важко сприйняти.

Щось у життєвих принципах змінилося за пройдені роки?

— Ні! Живу, як учили батьки, тільки удосконалюю ці принципи. Родом із села, тому віддушину знаходжу у праці на землі. Отримую неабияк задоволення, коли виплекана дружиною городина рясно плодоносить, засіваю озимину, ярину, жнивю.

... А жнива цьогоріч у Яреми Івановича багаті. З роси і води вам! ■

«Капсулу часу» заклали поряд із пам'ятником Кузьмі Скрябіну на території Сіті-парку учні луцьких шкіл.

Діти написали спільний лист-побажання про те, яким вони бачать місто через 16 років, та підготували малюнки. Саме у 2035-му обласний центр Волині святкуватиме ювілей — 950 років. Тоді цю капсулу відкриють і перечитають, чи всі мрії здійснилися.

Школярі з Володимирця успішно виступили на «Лізі сміху».

Участь у чемпіонаті брали 32 колективи з 10 міст України. Проте після першого відбіркового туру їх лишилось 13. Серед них — команда з Рівненщини. До речі, наші земляки єдині виступали українською мовою.

Вітаємо!

7 вересня 70-річчя відзначатиме чуйний чоловік, найкращий тато, дідусь, житель села Купичів Турійського району

Ярослав Юрійович МІЩУРА.

*Літа цвіли не просто цвітом,
А проростали у труді.
Дорослими вже стали діти,
А ви душею молоді.*

*Пливуть літа, мов тихі води,
І вже минає 70.*

*Хоч як прожитих років шкода,
Та не вернути їх назад.*

Хай щастя панує

у вашому домі

І радість у ньому живе.

Здоров'я міцного

і щирої долі

Хай Бог послає і вас

береже.

З повагою, шаную

та любов'ю

дружина, діти,

невістки, внуки.

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ**про конкурс на право оренди нерухомого майна, що належить до спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст області**

Луцький базовий медичний коледж оголошує конкурс на об'єкт оренди (частина нежитлового приміщення), що розташоване за адресою: м. Луцьк, вул. Лесі Українки, 2, з метою використання приміщення для розміщення студентської їдальні:

- загальна площа приміщення — 261,5 кв. м;
- стартова орендна плата з ПДВ становить 8 905 (вісім тисяч дев'ятсот п'ять) грн 22 коп.;

Початкові умови конкурсу на право оренди об'єкта нерухомого майна, що належить до комунальної власності територіальної громади області:

- найбільший запропонований розмір місячної орендної плати за використання зазначеного об'єкта оренди, який повинен бути не меншим, ніж початковий розмір орендної плати та відповідати орендним ставкам, що застосовуються до мети використання майна;

- мета використання комунального нерухомого майна (об'єкта оренди) за цільовим призначенням — організація діяльності студентської їдальні;

- відшкодування переможцем конкурсу витрат на здійснення незалежної оцінки об'єкта оренди та витрат, пов'язаних із опублікуванням оголошення у друкованих ЗМІ;

- своєчасне і в повному обсязі внесення орендної плати щомісяця не пізніше 15-го числа місяця, наступного за звітним, з урахуванням індексу інфляції;
- страхування орендованого майна;
- підтримання належних умов експлуатації та технічного і санітарного стану об'єкта оренди.

Для участі в конкурсі претендент подає на розгляд комісії такі документи:

1) заяву про оренду (заявку на участь у конкурсі);

2) пропозиції щодо виконання умов конкурсу, крім розміру орендної плати, пропозиція стосовно якого вноситься учасником конкурсу в день проведення конкурсу;

3) інформацію про засоби зв'язку з ним;

4) відомості про претендента, засвідчені у нотаріальному порядку;
а) для юридичної особи:

- документи, що посвідчують повноваження представника юридичної особи;
- копії установчих документів;
- копію витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців;

б) для фізичної особи:
- копію документа, що посвідчує особу, або належним чином оформлену довіреність;

- завірену належним чином копію виписки або витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.

Конкурс буде проведено 30 вересня 2019 року об 11-й годині за адресою: м. Луцьк, вул. Лесі Українки, 2.

Усі учасники конкурсу подають зобов'язання (пропозиції) щодо виконання умов конкурсу в день його проведення у запечатаному конверті з відміткою «на конкурс», конверт має бути опечатаний печаткою учасника, у разі її наявності, із зазначенням назви учасника конкурсу та об'єкта оренди (адреса, балансоутримувач).

Прийом заяв на участь у конкурсі припиняється за 6 днів до початку проведення конкурсу до 16.00 (каб. № 9).

За детальною інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Лесі Українки, 2. Телефон для контактів: (0332) 72-36-55.

Футбол

Литовці старалися з усіх сил, проте м'яч тримався в ногах «тризубо» Ромеро Марлоса, неначе приклеєний.

ЛІВОЮ! ЛІВОЮ! РАЗ, ДВА, ТРИ!

Збірна України напрочуд упевнено крокує до фінальної частини Євро-2020!

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Литва — Україна — 0:3 (0:1) — Олександр Зінченко, 7 хв.; **0:2** — Ромеро Марлос, 27 хв.; **0:3** — Руслан Маліновський, 61 хв.)

Матч відбору до Чемпіонату Європи з футболу 2020 року. Група В. 5 тур. 7 вересня 2019 року. Вільнюс (Литва). Стадіон Литовської футбольної федерації. Головний суддя Ірфан Пельто (Боснія і Герцеговина).

Україна: Андрій Пятов, Віталій Миколенко, Микола Матвієнко, Сергій Кривцов, Сергій Болбат, Олександр Зінченко, Тарас Степаненко, Руслан Маліновський (Роман Безус, 80 хв.), Ромеро Марлос, Роман Ярменчук (Жуніор Мораес, 65 хв.), Андрій Ярмоленко (Віктор Циганков, 60 хв.). **Головний тренер Андрій Шевченко.**

Українська казка у відборі до Євро-2020 триває! Підопічні Андрія Шевченка більш ніж упевнено розібралися із, будьмо відвертими, нині доволі скромною збіркою Литви і стали ще ближчими до потрапляння у фінальну частину континентальної першості!

Вже в дебюті поєдинку наша людина із самісінького «Манчестер Сіті» Олександр Зінченко вправно поклав м'яч у самісінький куточок

воріт Еміліюса Зубаса.

За двадцять хвилин ударом у протилежний кут відзначився Ромеро Марлос — дебютний гол екс-бразильця у складі Національної збірної України!

А вже у другому таймі ударом з-поза меж штрафного майданчика рахунок до розгромного довів Руслан Малі-

не як для українського, так і для литовського вуха «Путін — ***ло!». Плюс бомбезне виконання стадіоном «Ще не вмерла...» не лише перед початком поєдинку, а й ближче до його переможного завершення!

Четверта поспіль перемога збірної України, впевнене лідерство у групі й при-

Четверта поспіль перемога збірної України, впевнене лідерство в групі й приголомшлива різниця забитих і пропущених м'ячів — 11:1!

новський! Довівши, що такі недаремно пішов цього літа на підвищення, перебравшись із бельгійської Ліги Жюпіле аж в італійську Серію А!

Прикметно також, що всі три м'ячі українців було забито ударами з лівої ноги!

А що вже за атмосфера панувала на камерному стадіоні у Вільнюсі! Десятки синьо-жовтих прапорів на трибунах, скандування «Слава Україні! / Героям — Слава!», та, звісно ж, не менш приєм-

голомшлива різниця забитих і пропущених м'ячів — 11:1!

Тим часом серби у Белграді поступилися португальцям — 2:4.

Сьогодні, 10 вересня, Литва приймає Португалію, а Люксембург — Сербію.

Збірна ж України в цьому турі не гратиме. Натомість підопічні Шевченка сьогодні ж зустрінуться в товариському поєдинку зі збіркою Нігерії (матч у Дніпрі розпочнеться о 21.30). ■

Відбір до Євро-2020. Турнірне становище у групі «В»:

М	Збірна	І	В	Н	П	М	О
1.	Україна	5	4	1	0	11-1	13
2.	Португалія	3	1	2	0	5-3	5
3.	Люксембург	4	1	1	2	4-5	4
4.	Сербія	4	1	1	2	7-11	4
5.	Литва	4	0	1	3	3-10	1

Перша ліга

Краще двічі по 1:0, ніж 3:0 і 0:0

З кожним туром луцька «Волинь» все більше відстає від трійки лідерів першості, які отримують право на підвищення у класі

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

«Волинь» (Луцьк) — «Кремень» (Кременчук) — 3:0 (1:0) — Міха Горопевшек, 29 хв.; 2:0 — Сергій Ченбай, 44 хв. (автогол); 3:0 — Віталій Пономар, 59 хв.)

Чемпіонат України з футболу, Перша ліга. 7 тур. 4 вересня. Луцьк. Стадіон «Авангард». 1500 глядачів. Головний суддя Олександр Сахно.

Це була перша крупна перемога «Волині» в сезоні: під гарячу руку хлопців Андрія Тлумака потрапив кременчуцький «Кремень».

Проте, як виявилось, раділи уболівальники лучан не довго, бо вже наступний матч приніс розчарування. Нічия, ще й визна, звісно, краще, ніж поразка. Але двічі по 1:0 — куди корисніше для очкової скарбнички, ніж 3:0 і 0:0...

«Інгուлець» (Петрове) — «Волинь» (Луцьк) — 0:0. **Чемпіонат України з футболу, Перша ліга. 8-й тур.**

8 вересня. Петрове. Стадіон «Інгулець». Головний суддя Олександр Титов.

Результати 7-го туру: «Волинь» — «Кремень» — 3:0; «Гірник-Спорт» — «Металіст 1925» — 1:2; «Черкащина» — «Агробізнес» — 1:2; «Минай» — «Балкани» — 2:1; «Авангард» — «Інгулець» — 2:1; «Металург» — «Рух» — 0:1; «Прикарпаття» — «Оболонь-Бровар» — 0:2; «Миколаїв» — «Чорноморець» — 0:0.

Результати 8-го туру: «Балкани» — «Авангард» — 0:2; «Черкащина» — «Металург» — 0:3; «Агробізнес» — «Гірник-Спорт» — 4:0; «Кремень» — «Прикарпаття» — 3:4; «Інгулець» — «Волинь» — 0:0; «Рух» — «Чорноморець» — 2:0; поєдинки «Металіст 1925» — «Минай» та «Оболонь-Бровар» — «Миколаїв» відбувалися вчора увечері.

У списку бомбардирів лідирує Анатолій Нурієв («Минай») — 5 голів (3 — з пенальті).

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ПЕРШОЇ ЛІГИ

М	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Агробізнес» (Волочиськ, Хмельниччина)	8	6	1	1	15-5	19
2	«Рух» (Львів)	8	5	2	1	12-5	17
3	«Авангард» (Краматорськ, Донеччина)	8	5	2	1	13-9	17
4	«Металіст 1925» (Харків)	7	4	2	1	11-4	14
5	«Оболонь-Бровар» (Київ)	7	3	4	0	13-9	13
6	«Волинь» (Луцьк)	8	3	3	2	14-11	12
7	«Інгулець» (Петрове, Кіровоградщина)	8	3	3	2	8-5	12
8	«Минай» (Минай, Закарпаття)	7	3	2	2	11-11	11
9	«Чорноморець» (Одеса)	8	3	1	4	11-11	10
10	«Прикарпаття» (Івано-Франківськ)	8	3	1	4	16-14	10
11	«Миколаїв» (Миколаїв)	7	2	3	2	10-12	9
12	«Кремень» (Кременчук, Полтавщина)	8	1	3	4	11-17	6
13	«Черкащина» (Черкаси)	8	1	2	5	9-16	5
14	«Гірник-Спорт» (Горішні Плавні, Полтавщина)	8	1	2	5	6-15	5
15	«Балкани» (Зоря, Одещина)	8	1	2	5	5-11	5
16	«Металург» (Запоріжжя)	8	1	1	6	7-17	4

Фотофакт

Еліна Світоліна — третя ракетка світу!

Це стало можливим після того, як 24-річна українка (на фото) пробилася до півфіналу відкритого чемпіонату США з тенісу, де поступила легендарній американці 37-річній Серені Вільямс

Фоток ukinform.ua

До речі, у вирішальному поєдинку молодша з уславлених сестер прогала 19-річній канадійці румунського походження Б'янци Андрееску — 0:2 (3:6; 5:7). Відзначимо, що Серена Вільямс виграла свій перший титул на кортах Нью-Йор-

ка ще 11 вересня 1999 року. А Б'янка з'явилася на світ лише через 275 днів після цієї дати.

У чоловіків на US Open тріумфував 33-річний іспанець Рафаель Надаль, який здолав 23-річного росіянина Данііла Медведева — 3:2 (7:5; 6:3; 5:7; 4:6; 6:4). ■

Бо всім тут ЛУЦЬКО!

Сучасному очільнику міста Григорію Пустовіту слово передав луцький воєвода XV століття!

Фото Леоніда ОЛІЙНИКА.

Цього разу Ягайло, напевно, таки коронував Вітовта.

«Саме на нашій землі 590 років тому закладалися базові для європейської цивілізації принципи»

Організатори «Ночі у Луцькому замку—2019» спроектували події сивої давнини на сучасність, і вийшла одна з найромантичніших розповідей про політику, що доводилося досі чути. Щоправда, про темні плями нашого минулого не йшлося — на 934-х іменинах древнього Лучеська говорили про цінності, а ще збирали гроші для доброї справи

Леонід ОЛІЙНИК

Ще за годину до старту мистецького дійства, яке цього року було присвячене 590-й річниці з'їзду європейських монархів у Луцьку, під замком уже гуртувалися поліцейські, розгорталися намети, продавалися квитки... Врешті — традиційна атмосфера перед початком розважального заходу. А ось за стінами фортеці все було по-іншому: лицарі, придворні, королі, блазні, духовенство... Гучний дзвін, барабани... на сцену виходять кликуни. Вони виголосують, що древній Лучеськ «чолом б'є» високим європейським гостям, глядачів знайомлять із сильними світу цього у Середньовіччі. Починається театралізоване дійство у виконанні акторів Волинського облмуздрамтеатру ім. Тараса Шевченка. Паралелі того, що відбувається на сцені, із сучасною політичною ситуацією очевидні: загроза зі Сходу, Луцьк — форпост на шляху агресора, Європа вирішує

І тато щось цікаве побачив, і донька не може відірватися від шоу!

Кликун за кілька віків майже не змінився.

об'єднуватися, щоб захистити себе і розвиватися економічно, а наш воєвода у цій ситуації — ледь не головний ініціатор цих змін. Тут зрозуміло, що йдеться не так про минуле, як про сподівання і загалом — самоусвідомлення українців. Цю тезу підтвердив і в. о. луцького міського голови Григорій Пустовіт.

Ми максимально хотіли наблизитися до цієї події й через мистецьку реконструкцію її відтворити, аби кожен учасник відчув себе у цій епосі.

— Саме у нас, в цьому замку, на цій землі закладалися принципи, які нині є базовими для європейської цивілізації, саме тут уперше в історії домовилися, як треба об'єднуватися, щоб захистити себе, свої країни, — зауважив очіль-

ник міста. За його словами, місцева влада працює, аби 600-річчя з'їзду монархів стало головною загальноукраїнською подією. Запалити «вогню Луцького замку» європейські володарі передали естафету свята іншим артистам. А мені вдалося перепинити великого князя литовського Владисла-

ну атмосферу. А от колега нашого співрозмовника Дмитро Мельничук вирішив узагалі з образу не виходити, назвався просто: імператор Священної Римської імперії Сигізмунд. Каже, що на Волині вперше, тому хоче зі своєю дружиною Барбарою все оглянути і відпочити з дороги. У північній частині замкового подвір'я облаштували шатро луцькі лицарі — представники клубу середньовічного бою «Айна Бера». Хлопці та дівчата, які займаються цим непересічним видом спорту, розповіли, що їх запрошують на кожен такий захід у місті, але можливість похизуватися обладунками для них — не основне, мовляв, пріоритет №1 — участь у турнірах. До речі, торік українські лицарі стали кращими у світі. Цього вечора ляскоту мечів у замку майже не було чути, лише — музика та танці.

«Танок — це завжди про стосунки. Хто за ким слідує: кавалер за дамою або ж дама за кавалером». Так проанонсував свій виступ київський хореографічний театр «Джойс-санс». На сцені справді відбувався своєрідний поєдинок між учасникам танцювальних пар. Не менш романтичними, а подекуди і войовничими виглядали номери караїмського ансамблю «Birlik» із Литви та театру стародавнього танцю «Belriguardo» з Польщі. Щодо музичних композицій, то вони також були лише середньовічними, їх презентували гурти «Holloenek Hungarica» з Угорщини та «Irdorath» із Білорусі. Щоправда, найбільший ажіотаж традиційно викликала вистава Київського вогняного театру, артисти якого змусили полум'я «танцювати».

— Ми максимально хотіли наблизитися до цієї події (з'їзду європейських монархів у Луцьку. — Ред.) й через мистецьку реконструкцію її відтворити, аби кожен учасник відчув себе у цій епосі, — розповіла директор департаменту культури Луцької міськради Тетяна Гнатів.

Цієї ночі у замку зібралися зовсім різні люди: можна було помітити і молодь у байкерських костюмах, і поважних дідусів у вишиванках, незважаючи на пізній час, було чимало дітей. Майже всі, з ким вдалося поспілкуватися, говорили про неповторну атмосферу свята.

— Зараз сучасні технології часто відволікають нас від справді цінних речей, а цей захід нагадує про головне, — поділилася враженнями гостя фестивалю Наталія Шнит. Вона зазначила, що такі вистави показують нам, що варто брати найкраще з минулого, враховувати помилки, єднатися і любити свій край.

— Ми цілий місяць готувалися до цієї події, узгодили кожен навіть незначний нюанс, — каже керівник історико-культурного заповідника «Старий Луцьк» Павло Рудецький. Чоловік вважає, що «Ніч у Луцькому замку — 2019» вдалася.

А Тетяна Гнатів повідомила, що у рамках свята відбулася благодійна акція зі збору коштів на реставрацію розкопу церкви Івана Богослова XII століття. За її словами, цей об'єкт потребує негайного відновлення, а ремонт крипти вартує майже мільйон гривень. Підсумовуючи, вона наголосила: «У державі сфера збереження пам'яток поки що реформується, втім, у лучан немає часу на роздуми!»

Більше фото і відео — на сайті VOLYN.COM.UA

Logo of Volyn Nova newspaper and contact information.

Contact information for the newspaper's editorial office.

Table listing the editorial staff and their contact details.

Table listing the editorial staff and their contact details.

Table listing the editorial staff and their contact details.

Registration and publication details for the newspaper.